

իվերոյ, — հեռաւոր ժամանակի մը յիշատակները երազելով —, թէ դպրոցի մը մէջ եղած ըլլամ, և ընկերներէս մէկը որ զիս կը նեղէր, անոր ըած ըլլամ. Դդում՝ զլուխ, և նա ալ ինչ պատասխանած ըլլայ. Դդում՝ զլուխ դու ես:

*
* *

Ամէնէն վերջը, մեր քննադատը կը թող-թառէ Բագմավկայը, և կը տպէ հոն յօդուած մը « Թուաբանութեան վրայ » որ չկայ: Կը ներէ, — և պէտք է ներէ — որ ոչ միայն Բագմավկային աշխարհաբարը չի հասկնար, այլ կը բռնաբար, մթաբքներ կը շողան աչքին նաև այն խեղճ Հանդեսին տառերը կարենալ կարդալու: « Թուաբանութեան » յօդուածը, պէտք է ընթերցուի « Բուսաբանութեան »: Թէպէտ, ինքը, կրնայ երկուքին ալ կարեւորութիւն չտալ, ուսերը վեր վերցնելով. Ասէ, ան եղեր է: « Այդ ամէնը, որոնց մէջ շատ խորին հմուտութիւն կը պարունակէ պարս-

կերէն բառերու վրայ գրուածը, կրնան սակայն ո' և է որոշ ուղղութեան մը ծառայել ու մեր մտքին կամ օրտին վրայ ներգործել »: Ըսածդ շատ իրաւացի է, բայց այն « պարսկերէն բառերը » արդէն, ճշգի համար գրուած չեն: Իսկ այն ամէն բանը որ կրնայ « ներգործել ձեր մտքին կամ սրտին վրայ », կը յուսամ թէ չէք պահանջեր որ զրեւն իրենց թերթին մէջ « մաքրակենցաղ » կրօնաւորներ:

Եւ կը լնցնէ. « Սպասենք որ քննադատող թերթը գործնական օրինակով ցոյց տայ այն ճամբան որմէ կ'ուզէ որ երկման հայ օրագրողները »: Լրջաբար կ'ըսես. քու ամբողջ համոզմանդ կարողութիւնը ունի՞ս այս խօսքիդ մէջ, թէ... Այն ատեն, խոսարարաբար կ'ըսեմ. Կրնաք սպասել:

Բագմավկային առաջնորդող յօդուածին վրայ, կը ներկայանայ այս իբրև վերջոտնոյդ (քննադէն դուրս):

Արեւքե.

ԱՌ ԼԱԼԱՅԵԱՆՑ

Իւրաքանչիւր եղանակ
Ունի իւր երգմ ու թըռչմակ.
Գարմամ երգէ սոխակիկ,
Ամառն ճըմնոյցն ճըռտողիկ:
Տամեաց վըրայ կամ ծխամի
Կը շինեն խեղճ քոյմ յարդի,
Կամ վազվըզեն մէջ օղիմ՝
Գեղեցիկիւ խընդագիմ:
Որ ձլմեն ալ երբ կը գայ,
Երգիչներն հետ կ'ուռնեայ,
Որ դէս ու դէմ երգելով
Ապրիմ ամհոգ՝ ամվըրդով:

Թատրոնի մէջ տպւմ Ժանկեր,
Հագած պոչով պինակներ.
Կիմի հովահար կը ըլլուն,
Այլ տղաքամարդք մի քէ-ն.
Սոխակին պէս մըրամք եւս
Ունիմ զոյգ ոտք, այլ ոչ թեւս.
Բոյմ էլ ունիմ, սակայմ լոկ
Միւրոյ քոյմ է հրաքորքոք:
Այլ թըռչնոց միմ ես ճամբամ,
Ինձ մտիկ է, բարեկամ.
Նա սոխակ չէ թեւ չունի,
Լալայեամ գոգտը ձայն ունի.

Պ. Հ. Արեւքե.